

Jaroslava Davidová

Paní Davidová se narodila v malé vesnici Pišť na Vysočině, v únoru roku 1933 manželům Vošickým. Dětství a dospívání ovlivnila druhá světová válka, která se naštěstí její rodiny závažně nedotkla. S vojáky se setkala při svých dětských hrách, kdy se budovala dálnice, a vojáci hlídali dělníky, kteří stavěli jeden z mostů na řece Želivce. (nyní stojí pod D1)

Na obecné škole se setkala s páterem Toufarem, který zde vyučoval náboženství. Po absolvování obecné školy začala studovat v Praze na gymnáziu. Jejím přáním bylo stát se učitelkou, což se jí vyplnilo. Během studia gymnázia měla problém s latinou a docházela na doučování k panu páterovi.

Po dosažení pedagogického vzdělání začala působit jako učitelka na malé škole v obci Ježov, což je sousední obec jejího rodiště. Krátce poté se provdala a společně s manželem začali stavět rodinný domek v nedalekém Humpolci, kde vychovali syna Petra.

Paní Davidová byla jedna z lidí, pro které byl pan Toufar vzorem, a proto o něm uchovávala veškeré materiály, které se spojovali s jeho osobou a událostí, která stála za jeho předčasným skonem. Shromáždila co nejvíce fotek a informací. Dalo jí to spoustu úsilí a práce, aby byly její vzpomínky co nejpodrobnější. Tyto materiály posloužili panu Miloši Doležalovi, který se zasloužil o to, že pan páter Toufar může dnes odpočívat na svém posledním působišti.

Během sbírání informací se náhodně, na pohřbu ve svém rodišti, potkala se svým bývalým spolužákem panem Karlem Poláčkem. Karel Poláček byl člověk, který při událostech „číhošťského zázraku“ napsal dopis panu Toufarovi, který mu odpověděl a popsal, co se vlastně v Číhošti stalo. Paní Davidová měla o tento dopis velký zájem, ale pan Poláček se nijak nevyjádřil. Až jednoho dne paní Davidová objevila ve schránce dopis od pana Poláčka, který jí zaslal onen dopis.

V současné době si paní Davidová užívá zasloužené penze v kruhu svých nejbližších a spolupracuje s děkanstvím na procesu blahoslavení pátera Toufara.